Kristiina Mäkimattila

Myyrlanti

Lyydia Moukun suuri seikkailu III

LECTOR KUSTANNUS OY
Mustankivenkatu 2 E 89
00980 Helsinki
aivo@lector.fi, www.lector.fi

Jäpinkäisrouva **Lyydia Moukku** jatkaa seikkailuaan yhä syvemmälle ***Olonkolon*** maailmaan! Lyydialle on käynyt selväksi, että täällä voivat oudot olennot ja vaarat vaania missä vain. Onneksi hänellä on mukanaan luotettavia matkakumppaneita… kyseessä ei tosiaan ole mikään leppoisa huviretki!

Löytääkö Lyydia vihdoin mystisesti kadonneen, hajamielisen puolisonsa Gerhardin?

Myyrlanti on ***Olonkolo***-sarjan ja **Lyydia Moukun** suuren seikkailun kolmas ja viimeinen osa.

Aiemmin ilmestynyt:

Olonkolo

Lötkölinna

Kirjoittaja ja Kuvittaja: Kristiina Mäkimattila
Kustantaja: Lector Kustannus Oy
Sidosasu: sidottu, kovakantinen
Kieli: suomi
Koko: 150 x 210 mm
Sivumäärä: 268
ISBN: 9789527433898
Ilmestyminen 9/2022
YKL: 85
www.lector.fi

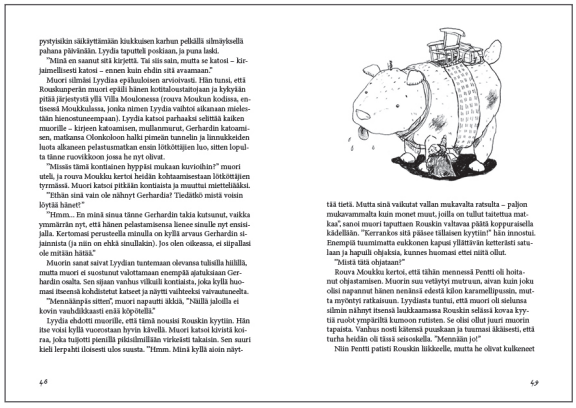

pystytsiikin siikäyttämään kiukkuisen karhun pelkällä silmäyksellä pahana päivänään. Lyydia taputteli poskiaan, ja puna laski.

"Minä en saanut sitä kirjetta. Tai siis sain, mutta se katosi – kirjaimellisesti katosi – ennen kuin ehdin sitä avaamaan."

Muori silmäsi Lyydiaa epähuolisen arvioivasti. Hän tunsi, että Rouskunperän muori epäili hänen kotitaloustaitojaan ja kykyään pitää järjestystä yllä Villa Moulonessa (rouva Moukun kodissa, entisessä Moukkulassa, jonka nimen Lyydia vaihtoi aikanaan mieleistään hienostuneempaan). Lyydia katsoi parhaaksi selittää kaiken muorille – kirjeen katoamisen, mullanmurut, Gerhardin katoamisen, matkanaa Olonkoloon halki pimeän tunnelin ja linnukkeiden luota alkaneen pelastusmatkan ensin lötköttäjien luo, sitten lopulta tänne ruovikkoon josta he nyt olivat.

"Missä tässä kontiainen hyppiä mukaan kuviioihin?" muori uteli, ja rouva Moukku kertoi heidän kohtaamiestaan lötköttäjien tyrmässä. Muori katsoi pitkään kontiaista ja muuttui miettelääksi.

"Tähän sinä vain ole nähnyt Gerhardia? Tiedätkö mistä voisin löytää hänet?"

"Hmm... En minä sinua tänne Gerhardin takia kutsunut, vaikka ymmärrän nyt, että hänen pelastamisensa lienee sinulle syt ensisijalla. Kertomasi perusteella minulla on kyllä arvaus Gerhardin sijainnista (ja niin on ehkä sinullakin). Jos olen oikeassa, ei siipallasi ole mitään hätää."

Muorin sanat saivat Lyydian tuntemaan olevansa tulisilla hiilillä, mutta muori ei suostunut valottamaan enempää ajatuksiaan Gerhardin osalta. Sen sijaan vanhus villuali kontiaista, joka kyllä huomasi ihesmä kohdistetut katseet ja näytti vaitteekai vaivaantuneelta.

"Mennäänpä sitten", muori napautti äkkiä, "Niillä jaloilla ei kovin vauhdikkaasti emää köpötellä."

Lyydia ehdotti muorille, että tänä noousi Rouskin kyttiin. Hän itse voisi kyllä vuorostaan hyvin kävellä. Muori katsoi kiivistä koira, joka tuijotti pienillä pikisilmillään virkeiseti takaisin. Sen suuri kieli lerpahti ilosesti ulos suusta. "Hmm. Minä kyllä aioin näytää tietä. Mutta sinä vaikutat vallan mukavalta ratsulta – paljon mukavammalta kuin monet muut, joilla on tullut taitettua matkaa", sanoi muori taputtaen Rouskin valtavaa päätä koppurainellä kädellään. "Kerrankos sitä pääsee tällaisen kyttiin!" hän innostui. Enempiä tuumimatta eukkonen kapusi yllättävän ketterästi satulaan ja hapuili ohjaksia, kunnes huomasi ettei niitä ollut.

"Mistä tätä ohjistaan?"

Rouva Moukku kertoi, että tähän mennessä Pentti oli hoitamut ohjastamisen. Muorin suu vetäytyi mutrusun, aivan kuin joku olisi napannut hänen neniinsä edestä kilon karamellipussin, mutta myöntyi ratkaisuun. Lyydiasta tuntui, että muori oli sieluinsa silmin nähnyt itsensä laukkaamassa Rouskin selässä kovaa kyytiä ruoot ympärilltä kunnoon rutisten. Se olisi ollut tuuri muorin tapaista. Vanhus nosti kätensä puuskaan ja tuumasi äkäisesti, että turha heidän oli tässä seisoskella. "Mennään jo!"

Niin Pentti patisti Rouskin liikkeelle, mutta he olivat kulkeneet

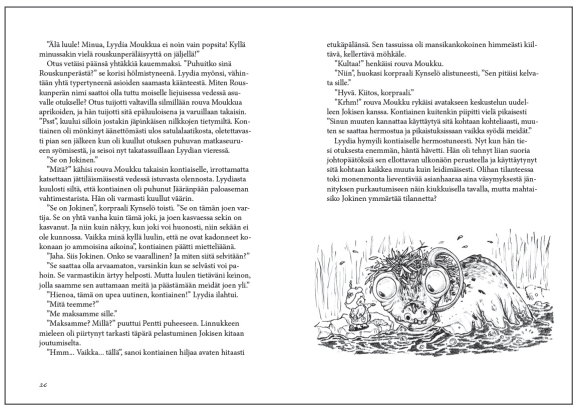

"Älä luule! Missaa, Lydia Moukkua ei noin vain popsita! Kyllä minussakin vielä rouskunperälässyttä on jäljellä!"

Otus vetäisi päänsä yhtäkkiä kasemmaksi. "Puhuitko sinä Rouskunperästä?" se korisi hölmistyneenä. Lyydia myönsi, vihinttäin yhtä tyypertyneenä asioiden saamasta käänteestä. Miten Rouskunperän nimi saattoi olla tuttu moiselle liejuisessa vedessä asuvalle otukselle? Otus tuijotti vakavilla silmillään rouva Moukkua aprikoiden, ja hän tuijotti sitä epähuolisesna ja varuillaan takaisin. "Post", kuuhui silloin jostakin jäpinkäisen nilkkojen tietymiltä. Kontiainen oli mönkinyt äänettömästi ulos satulalattiksta, olettetavasti pian sen jälkeen kun oli kuullut otuksen puhuvan matkaseurusen syömisestä, ja seisoi nyt takatassuillaan Lyydian vieressä.

"Se on Jokinen."

"Mitä?" kähisi rouva Moukku takaisin kontiaiselle, irrottamatta katsettaan jättiläismäisestä vedessä istuvasta olennosta. Lyydiasta kuulosti siltä, että kontiainen oli puhunut Järänpään paloaseman vahtimestarista. Hän oli varmasti kuullut väärin.

"Se on Jokinen", korpraali Kynseló toisti. "Se on tämän joen vartija. Se on yhtä vanha kuin tässä joki, ja joen kasvaessa sekin on kasvanut. Ja niin kuin näkyy, kun joki voi huonosti, niin sekään ei ole kunnossa. Vaikka minä kyllä luulin, että ne ovat kadonneet kokonaan jo ammoisina aikoina", kontiainen päätti miettelijänä.

"Jaha. Siis Jokinen. Onko se vaarallinen? Ja miten siitä selvitään?"

"Se saattaa olla arvaamaton, varsinkin kun se selvästi voi puhoin. Se varmastikin ärtyy helposti. Mutta luulen tietävänä kerinon, jolla saamme sen auttamaan meitä ja pääsemään meidät joen yli."

"Hienosa, tämä on opea uutinen, kontiainen!" Lyydia ilahtui.

"Mitä teemme?"

"Me maksamme sille."

"Maksamme? Millä?" puuttui Pentti puheeseen. Linnukkeen mieleen oli piirtynyt tarkasti täpärä pelastuminen Jokisen kitaan joutumiselta.

"Hmm... Vaikka... tällä", sanoi kontiainen hiljaa avaten hitaasti etukäpäläänsä. Sen tassuissa oli mansikankokoinen himmeästi kiiltävä, kellertävä möhkäle.

"Kultaa!" henkäisi rouva Moukku.

"Niin", huokasi korpraali Kynseló alistuneesti, "Sen pitäisi kelvata sille."

"Hyvä. Kiitos, korpraali."

"Erhm!" rouva Moukku ryäisi avatakseen keskustelun uudelleen Jokisen kanssa. Kontiainen kuitenkin piipitti vielä pikaisesti "Sinun muuten kannattaa käyttäytyä sitä kohtaan kohteliaasti, muuten se saattaa hermostua ja pikaistuksissaan vaikka syödä meidät."

Lyydia hymyili kontiaiselle hermostuneesti. Nyt kun hän tiesi otuksesta enemmän, häntä hävetti. Hän oli tehnyt liian suoria johtopäätöksiä sen eliottavan ulkonäön perusteella ja käyttäytynyt sitä kohtaan kaikkea muuta kuin leidimäisesti. Olihan tilanteessa toki monenmonta lieventävää asianhaaraa aina väsymyksestä jännityksen purkautumiseen näin kiukkuisella tavalla, mutta mahtaisiko Jokinen ymmärtää tilannetta?